

РЕШЕНИЕ

№ 2024

гр. София, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 09.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11756** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ вр. чл. 203–207 от АПК.

Със съдебно решение № 11725/17.11.2021г. по адм.дело № 3739/2021г. на ВАС на РБ е отменено решение № 742/10.02.2021г., постановено по адм.дело №8871/2020г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане със задължителни указания за обсъждане и съобразяване на писмени доказателства, представени в касационното производство, а именно писмо до СДВР, сектор БДС изх. № 68598/23.07.2018г. , изготвено от СРС, НО, 135 – ти състав и писмо до „Гранична полиция“ изх. № 68595/23.07.2021г., изготвено от СРС, НО, 135 – ти състав, съдържащи данни за уведомяване, че мярката „Забрана за напускане пределите на страната“, наложена на Т. А. Т. е отменена към края на м. юли 2018г.

Исковата молба е подадена в СРС на 20.03.2019г., поправена с молби от 4.10.2019г. и от 7.10.2020г. С нея Т. А. Т. чрез адв. А. П. е предявила срещу Главна дирекция „Гранична полиция“ и Министерството на вътрешните работи иск за обезщетение на неимуществени вреди в размер на 5000лв., претърпени от незаконосъобразни действия на служители на ГКПП И., изразяващи се в незаконното сваляне от автобус, задържане и съставяне на протокол за полицейско предупреждение на 24.09.2018г. и бездействието на служители на МВР, които не са отразили в съответната информационна система съдебен акт – влязло в сила протоколно определение, с което е отменена наложена спрямо ищцата мярка за процесуална принуда „забрана за напускане на пределите на Република България“.

Ищцата поддържа, че с протоколно определение от 12.07.2018г. по н.о.х. дело № 6823/2018г. на СРС, НО, 135 с-в е отменена наложената ѝ от СРП мярка за процесуална принуда „забрана за напускане пределите на Република България“ по пр. пр. 43328/ 2017г. След влизане в сила на съдебния акт Т. предприела пътуване в Република Гърция заедно със сина и баща си. На 24.09.2018г. при рутинна проверка на ГКПП И. е свалена от автобуса от служители на „Гранична полиция“ и задържана в служебно помещение за около час и половина. Служител на „Гранична полиция“ обяснил на ищцата, че е нарушила наложената мярка за процесуална принуда, което не отговаряло на истината, защото Т. показала влязъл в сила съдебен акт за отмяната ѝ. Определението не било зачетено с аргумент, че в информационната система не е отразено вдигането на мярката. На 24.09.2018г. в 16,15 ч. спрямо Т. е съставен протокол за полицейско предупреждение. Когато се върнала в автобуса, ищцата станала обект на неудобни въпроси и хули от останалите пътници, които недоволствали от предизвиканото от нея забавяне на пътуването. Т. изпитала силен срам и душевна болка от действията на служителите на ГКПП И.. Почувствала, че е жертва на пропуск да бъде отразена отмяната на мярката за процесуална принуда. Претендира разноски.

Ответникът МВР в писмения отговор на исковата молба сочи, че исковете са недопустими за разглеждане от АССГ, ако се квалифицират по чл.2, ал.1 ЗОДОВ; че ГД „Гранична полиция“ е юридическо лице по силата на чл.37, ал.2 ЗМВР, поради което искът, касаещ действията на служителите на ГКПП И., е недопустим срещу МВР. Липсва отменен административен акт, доколкото протоколът за полицейско предупреждение няма характеристиките на такъв. По отношение на Т. са предприети действия съобразно Инструкция № 81213-813 от 9.07.2015г. за реда и организацията на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове. Оспорва се твърдението на ищцата, че при граничната проверка е представила протоколно определение, с което е отменена наложената ѝ мярка за процесуална принуда с аргумент, че такова обстоятелство не е отразено в ДЗ № 5395-15061/ 24.09.2018г. на началник екип на ГКПП И.. Уведомяването на дирекция „БДС“ за влязлото в сила определение е от компетентността на СРС. Ограничението е заличено в информационната система на МВР на 26.11.2018г., в деня, в който от СРС е пристигнало писмо рег.№86339527. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът Главна дирекция „Гранична полиция“ в отговора на исковата молба възразява за недопустимост на иска, ако е квалифициран по чл. 2 ЗОДОВ, както се сочи в първоначалната искова молба. Поддържа още, че протоколът по чл.65 ЗМВР няма характер на индивидуален административен акт. Излага подробни съображения за неоснователност на иска с оглед съответстващите на нормативните изисквания действия на органите за граничен контрол. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурор Д. от СГП дава заключение за основателност на иска. Относно размера на обезщетението счита, че следва да се определи по справедливост.

От фактическа страна се установява:

С протоколно определение от 12.07.2018г. по н.о.х. дело № 6823/ 2018г. на СРС, НО, 135 състав е отменена взетата спрямо подсъдимата Т. А. Т. мярка за процесуална принуда

„забрана за напускане пределите на страната“.

На 10.09.2018г. ищцата платила на [фирма] 358,23лв. за екскурзия до Т. с начална дата 22.09.2018г. и крайна 24.09.2018г.

На 24.09.2018г. в 16,15ч. от П. Д., мл. експерт в ГКПП И. е съставен протокол за полицейско предупреждение спрямо Т. Т. да изпълнява отправеното до нея устно разпореждане да не прави опит за пътуване извън пределите на Република България преди да се увери, че наложеното ѝ ограничение по чл.68 НПК е отменено. Това обстоятелство е отразено в Докладна записка УРИ 5395р 15061/ 24.09.2018г. на командира екип на ГКПП И..

Справка от информационната система на МВР сочи, че в нея е отразено въведена на 18.08.2017г. в 15,47 ч. забрана за напускане на страната спрямо Т. А. Т. по чл. 68 НПК. Ограничението е снето на 26.11.2018г. в 15,05 ч. въз основа на писмо на СРС по н.о.х дело № 6823/ 2018г. на СРС. От извлечение от информационния масив на МВР се установява, че ищцата е влязла в Република България през ГКПП И. на 24.09.2018г. в 16,08 ч.

Според писмо УРИ 285300 15233-04.12.2020г. на началник отдел АПОМАП при дирекция „Български документи за самоличност“ – МВР: в изпълнение на постъпило на 18.08.2017г. в ДБДС постановление пр. пр. 43328/ 2016г. от 18.08.2017г. на СРП по досъдебно производство № 513 ЗМИП 5036/ 2017г. по описа на СДВР, пр. пр. № 43328/ 2016г. по описа на СРП, спрямо Т. А. Т. на същата дата е въведена мярка „забрана за напускане пределите на Република България“ по чл.68 НПК; в изпълнение на постъпил на 23.11.2018г. в ДБДС заверен препис на протокол от 12.07.2018г. по н о х д № 6823/ 2018г. по описа на СРС, НО, 135 състав, спрямо Т. А. Т. на 26.11.2018г. е въведена отмяна на мярката „забрана за напускане пределите на Република България“ по чл.68 НПК по досъдебно производство № 513 ЗМИП 5036/ 2017г.82018г. по описа на СДВР, пр. пр. № 43328/ 2016г. по описа на СРП.

А. Т., баща на ищцата, разпитан в осз на 02.02.2021г., споделя, че през септември 2018г. заедно с дъщеря си и внука си посетили Гърция, но по обратния път при влизане в България Т. е свалена от автобуса и отведена в помещението на ГКПП. Свидетелят и внукът му също били свалени от автобуса за кратко. Дъщеря му се забавила около половин час, върнала се в автобуса разплакана, подута и зачервена. По-късно получила кръвоизлив. Т. бил наясно със забраната на Т., но знаел, че е отменена. Свидетелят и внукът му седели на задни седалки, докато дъщеря му била по-напред в превозното средство. Останалите пътници шушукали, било им неприятно, че автобусът е спрял. Никой от полицаите не разгласил пред останалите пътници за какво е задържана Т..

П. И., син на ищцата, разпитан в същото съдебно заседание, споделя, че през септември 2018г. е пътувал с майка си до остров Т.. Не знаел, че тя има забрана за напускане на страната. На излизане от България нямало проблеми, проверката на граничните власти приключила за около 10 минути. На влизане обаче били взети личните им карти, след което Т. е отведена от автобуса. Повече от час синът ѝ не знаел какво се случва. По-късно той и дядо му също са свалени от автобуса, но не им обяснили причината. След като майка му е се върната в превозното средство, пътниците я гледали с недоволство, защото станала причина за забавяне на пътуването. Т. била разстроена, плачела.

Показанията на свидетелите, въпреки близките родствени отношения с ищцата, са последователни, логични и кореспондиращи си с писмените доказателства по делото

и съдът ги кредитира изцяло.

Представените пред ВАС на РБ доказателства са приети в настоящето съдебно производство и въз основа на тях съдът установява, че с писмо до СДВР, сектор БДС изх.№68598/23.07.2018г. е изпратено протоколно определение на съда от 12.07.2018г. по нохд № 6823/2018г. по описа на СРС, НО, 135 състав, с което е отменена мярката за процесуална принуда „забрана за напускане пределите на страната“, наложена на Т. А. Т.. С допълнително писмо от 07.08.2018г. ДБДС е поискала информация от СРС за уточняване датата на влизане в сила на протоколното определение и дали образуваното НОХД и ДП по което е взета мярката се отнасят за едно и също деяние. С писмо от 01.11.2018г. СРС е уведомил ДБДС СДВР, че НОХД и ДП, по което е наложена мярката са за едно и също деяние и подсъдимо лице. Отмяната на мярката е въведена в информационната система на МВР на 26.11.2018г. На 23.07.2018г. е изпратено писмо до „Гранична полиция“ изх.№68595/23.07.20218г., изготвено от СРС, НО, 135 – ти състав с приложен препис на протоколно определение на съда от 12.07.2018г. по н.о.х.д. № 6823/2018г. по описа на СРС, НО, 135 състав, с което е отменена мярката за процесуална принуда „забрана за напускане пределите на страната“, наложена на Т. А. Т.. С писмата ответниците са уведомени за отмяната на наложената мярка за процесуална принуда. Писмото до ГДГП е препратено на ДБДС на 01.08.2018г. по пощата и е получено и заведено в ДБДС на 02.08.2018г., видно от ЦАИСД на МВР.

При горната фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск е допустим: претендират се неимуществени вреди, настъпили в резултат на: незаконосъобразно фактическо бездействие на служители на МВР, изразяващо се в неотразяване в информационната система на ведомството на съдебен акт – влязло в сила протоколно определение, с което е отменена наложена спрямо ищцата мярка за процесуална принуда „забрана за напускане на пределите на Република България“; и незаконосъобразни действия на служители на ГКПП „И.“, изразяващи се в незаконосъобразно сваляне от автобус, задържане и съставяне на протокол за полицейско предупреждение на 24.09.2018г.

Исковете са предявени срещу надлежни ответници по чл.205, ал.1 вр. ал.2 АПК. При фактически твърдения за незаконосъобразно бездействие на служители на МВР да отразят в информационната система влезлия в сила съдебен акт пасивно легитимирана по иска е дирекция „Български документи за самоличност“, която не е юридическо лице – арг. чл.37, ал.2 ЗМВР вр. чл.11, ал.1, т.1 ПУЗМВР и чл.83, т.5 ПУДМВР и надлежният ответник е МВР. По отношение на поддържаните незаконосъобразни действия – сваляне от автобус, задържане в ГКПП и съставяне на протокол за полицейско предупреждение, доколкото изхождат от служители на ГКПП „И.“, легитимиран ответник е ГД „Гранична полиция“, която е юридическо лице по чл. 37, ал.2 вр. чл.38, т.4 ЗМВР.

По основателността на иска:

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнението на административна дейност. Следователно, за да възникне отговорност за дейността на администрацията, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, трябва да са налице следните три елемента от правопораждащия фактически състав, посочени в разпоредбата, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или

неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Тази отговорност е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

След анализ за наличието на посочените предпоставки на отговорността съдът намира следното:

Ответниците МВР и ГДГП са административни органи и попадат в кръга на възможните субекти, отговарящи по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ – първият по отношение на поддържаното бездействие на служител на дирекция „Български документи за самоличност“, а вторият – по отношение на действията на служителите на ГКПП „И.“. По отношение на ответника МВР за бездействие на служител на дирекция „Български документи за самоличност“ е налице първата законова предпоставка за уважаване на иска – незаконосъобразно бездействие за отразяване в информационната система на ведомството на съдебен акт – влязло в сила протоколно определение, с което е отменена наложена спрямо ищцата мярка за процесуална принуда „забрана за напускане на пределите на Република България“. Такава е наложена спрямо Т. А. Т. по чл.68, ал.1 НПК „забрана за напускане на пределите на Република България“. Мярката е отменена с протоколно определение от 12.07.2018г. по н о х дело № 6823/2018г. по описа на СРС, НО, 135-ти състав. Протоколното определение е изпратено на ДБДС и на ГДГП на 23.07.2018г. Мярката е заличена в информационната система на МВР на 26.11.2018г., тоест четири месеца по-късно. Съгласно чл.416, ал.1, изр.1 НПК препис от присъдата, с която подсъдимият е оправдан или освободен от наказателна отговорност или от изтърпяване на наказанието, както и препис от определението за прекратяване на наказателното производство, се изпраща на съответните органи за връщане на изетите документи, ценности и други предмети, както и за снемане на полицейската регистрация. В разглеждания случай наложената от СРП мярка по чл.68, ал.1 НПК е въведена в информационен фонд от дирекция „БДС“ в изпълнение на правомощието по чл.83, т.5 ПУДМВР. Няма съмнение, че на това задължение на визиращия орган съответства задължението му да заличи въведената мярка съобразно чл.416, ал.1 НПК. Съдът е сезирал административния орган ДБДС с изпращане на 23.07.2018г. на заверен препис от протокол от 12.07.2018г. по н.о.х.д. №6823/2018г. по описа на СРС, НО, 135 състав за отмяна на мярката, която е следвало да бъде заличена в информационния масив на МВР своевременно. ГДГП също са препратили писмото, с което са сезирани за отмяна на мярката на ДБДС и то е получено на 02.08.2018г. Следвало е незабавно да се предприемат действия по заличаване на вписването на наложената мярка, съразмерни с действията по вписване на самата мярка, вписана след получаване на телеграма. След като мярката за принуда се налага в спешен порядък, следва и нейното заличаване да е в същия спешен порядък, предвид същественото засягане на правата на гражданите. От страна на ДБДС не са предприети действия по изпълнение на законови задължения за заличаване на вписването в информационната система на МВР в разумен срок. Неоснователни са възраженията, че били налице неясноти по писмото на СРС от 23.07.2018г., които довели до забавата. След като СРС е изпратил заверено копие от протокола на ДБДС и ГДГП за изпълнение е очевидно, че определението е било влязло в сила към датата на изпращането на писмата, тоест към 23.07.2018г. Другите неясноти задълженият административен орган е следвало да изясни своевременно по подходящ начин, така, че незабавно да заличи последиците от отменената мярка и ограничаване правата на

засегнатото лице. Доказва се незаконосъобразно бездействие на служители на ДБДС, причинило вреди на ищцата. Това бездействие е довело до сваляне на Т. от автобуса на 24.09.2018г., нейното задържане и съставянето на предупредителен протокол. Действията на служителите на ГДГП са обусловени от бездействието на ДБДС, което обаче не е основание за освобождаване от отговорност. На първо място ГДГП също е била уведомена на 23.07.2018г. за отмяна на наложената мярка. Вътрешната организация в системата на МВР за заличаване на мярката и евентуалните пропуски са непротивопоставими на ищцата. ГДГП е информирана, че спрямо Т. А. Т. няма забрана за напускане пределите на страната, което не е пречка да се спре автобуса и извърши проверка, но съставянето на предупредителен протокол е незаконосъобразно. Няма основание да се издава полицейско разпореждане към ищцата при отменена мярка, още повече, че неизпълнението на това разпореждане може да доведе до административнонаказателна или наказателна отговорност. По отношение на втория ответник е незаконосъобразно действието по предупреждаване на ищцата да се въздържа от нарушаване на обществения ред като напускане на пределите на страната, което е причинило задържането на автобуса и забавата за всички пътници в него.

Вредите са втория елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. Според ищцата действията и бездействията на служителите на ответниците са й причинили тревоги, страдания, неудобства. Относно емоционалното и психическото състояние на ищцата свидетелите П. И. и А. Т. дават логични, правдоподобни и последователни показания, които следва да бъдат кредитирани, въпреки наличието на близка родствена връзка между ищцата и свидетелите. Същите дават показания, че са посетили заедно Гърция през септември 2018г., но по обратния път при влизане в България Т. е свалена от автобуса и отведена в помещението на ГКПП. Тя се забавила около половин час, върнала се в автобуса разплакана, подута и зачервена. По-късно получила кръвоизлив. Останалите пътници шушукали, било им неприятно, че автобусът е спрял. Т. била разстроена, плачела. Доказват се вреди като причиняването на стрес, безпокойство и тревоги. Налице е и пряка и непосредствена причинна връзка между негативните емоционални преживявания и спирането и престоя на автобуса на ГКПП за изготвянето на предупредителния протокол спрямо ищцата, обусловен от бездействието по заличаването на наложената мярка за ненапускане на страната.

По отношение на претендирания от ищца размер следва да се има предвид нормата на чл. 52 от ЗЗД, приложима субсидиарно в настоящото производство, според която съдът присъжда обезщетение по справедливост. Съдът намира, че размерът на обезщетението за сумата от 5000 лева се явява прекомерен с оглед на факта, че преките вреди са само за дата 24.09.2018г. за период от няколко часа. Липсват данни за трайно и значително засягане на психическото състояние на ищцата и съществени негативни последици, с оглед на което съдът намира, че искът за неимуществени вреди следва бъде уважен частично за сумата от 600 лева и да се отхвърли за останалата част до пълния претендиран размер от 5000 лева. Сумата е дължима солидарно и от двамата

ответници.

При този изход на правния спор на ищцата се дължат разноски за всички съдебни инстанции, а именно за държавни такса в размер на 15 лева и адвокатско възнаграждение, пропорционално на уважената част от иска. Съдът намира за основателно възражението на ответниците за прекомерност на адвокатското възнаграждение пред всички инстанции и го определя в минимален размер по Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Минималното адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от иска за всички инстанции е в размер на 210 лева., общо разноските на ищцата са 225 лева.

На всеки от ответниците при този изход на спора и при своевременно заявените искания се следва юрисконсултско възнаграждение по чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, чл. 37 ЗПП и чл. 24 НЗПП в минимален размер, съразмерно на отхвърлената част от иска, което, с оглед обема и качеството на осъществената процесуална защита, съдът определя общо за всички инстанции на 264 лв. за МВР и за ГДГП поотделно.

По тези съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“ и Министерството на вътрешните по иск с правно основание по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплатят солидарно на Т. А. Т. обезщетение на неимуществени вреди в размер на 600 лв., претърпени от незаконосъобразни действия на служители на ГКПП И., изразяващи се в незаконно, задържане и съставяне на протокол за полицейско предупреждение на 24.09.2018г. и бездействието на служители на МВР, които не са отразили в съответната информационна система съдебен акт – влязло в сила протоколно определение, с което е отменена наложена спрямо ищцата мярка за процесуална принуда „забрана за напускане на пределите на Република България“. **ОТХВЪРЛЯ** иска над уважения до пълния предявен размер от 5000 лева.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“ и Министерството на вътрешните да заплатят на Т. А. Т. сума в размер на 225 лева, представляваща разноски за съдебното производство.

ОСЪЖДА Т. А. Т. да заплати на Министерството на вътрешните работи 264 лв. юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Т. А. Т. да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерството на вътрешните работи 264 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: